

The Voice

SOPHIA BENNETT

The Voice

Vriendschap, muziek en de prijs van roem

Oorspronkelijke titel: You don't know me
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2013 Tekst Sophia Bennett
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books, Amsterdam

Vertaling: Carla Hazewindus
Vormgeving omslag: Nanja Toebak
Omslagfoto © iStock/coloroftime
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4375 5
ISBN e-book 978 90 443 4376 2
NUR 284

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Chicken House / The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Als je je wel eens eenzaam hebt gevoeld in een wereld vol pratende mensen

Dan is dit boek voor jou

In de toekomst zal iedereen vijftien minuten beroemd zijn.
Andy Warhol

Vijftien minuten

Deel 1

Gek eigenlijk dat in vijftien minuten je leven kan veranderen. Soms vragen mensen me wel eens of ik het weer zou doen als ik had geweten wat er zou gebeuren. Ik heb daar best wel over nagedacht en het antwoord is ja, ondanks alles. Vijftien minuten kunnen kostbaar zijn. In die tijd kun je iets moois maken, of iemand voor een ramp behoeden. Maar ze kunnen ook vreselijk zijn. Hoe dan ook, je hebt dus maar vijftien minuten nodig om erachter te komen wie je echt bent.

Het was aan het eind van de zomervakantie en we zaten in de slaapkamer van Rose. Ik zat op de vensterbank te kijken naar een oogstmachine op de akker en scrolde afwezig door het nieuws over beroemdheden op de telefoon die ik net van mijn vader had gekregen. Over een paar dagen zou de school weer beginnen. Dit werd het jaar van de tentamens, wanneer het er echt op aankomt en de leraren vragen wat je later wilt gaan doen. Dit waren onze laatste rustige momenten. Tenminste, relatief rustig, want één meisje – Rose – zat een treurig liedje op haar gitaar te tokkelen en

het tweede meisje – Jodie – klaagde over haar ex-vriendje, en het derde meisje – Nell – probeerde haar te kalmeren.

‘Hij is echt slecht en ik haat hem uit de grond van mijn hart,’ zei Jodie. Met een nijldige grom liet ze zich naast me tegen de muur zakken.

‘Hij is niet slecht,’ zei Nell. Nell is het rustige yin van Jodies felle yang. Samen vormen ze een normaal meisje. ‘Ik bedoel, hij heeft alleen maar zijn status op Interface veranderd.’

‘Gewoon zelf!’ zei Jodie. ‘Zonder het aan mij te vragen! Alleen maar omdat ik naar Frankrijk ging. Hij zei dat hij niet wist of hij wel tegen een relatie op afstand kon. Het was maar voor TWEE WEKEN. Kyle Stanley is een klootzak, punt uit.’

Het was de eerste keer dat we weer bij elkaar waren, na al die weken. Ik was bij mijn vader in Amerika geweest, en Nell en Jodie waren net terug van een vakantie met hun ouders. Rose was thuisgebleven en had haar grootouders op de boerderij geholpen. En nu zat ze daar op haar bed en speelde stilletjes en bedrukt treurige melodietjes op haar gitaar.

Ik keek haar aan. We glimlachten stiekem om Jodies woede-uitbarsting. Rose veranderde het sombere wijsje in iets Spaans en vurigs, met snel getokkel en dramatische crescendo’s. Je zag zo een Spaanse zangeres voor je die haar droeve lot beklaagde. Jodie trok een gezicht naar haar.

‘Houd op, Rose. Zo gemeen ben ik nou ook weer niet.’

Rose trok alleen haar wenkbrauwen op en glimlachte.

‘Je moet iets verzinnen waardoor je niet meer aan hem denkt,’ zei Nell. Ze zat op de vloer en sorteerde de rotzooi die zich onder in de klerenkast van Rose had opgestapeld. ‘Je moet je niet door zo’n jongen van de wijs laten brengen. O, kijk nou! Wauw! Rose, herinner je je deze nog?’

Ze liet een bekraste zonnebril zien met een montuur in de vorm van gele bloemen. Rose heeft een heel eclectische manier van kleden, dat wil zeggen dat haar kleren uit allerlei verschillende bron-

nen afkomstig zijn. ‘Eclectisch’, echt een Rose-woord. Ze verzamelt woorden zoals ik apps voor mijn nieuwe telefoon verzamel.

‘O, ik vroeg me al af waar die was gebleven,’ zei Rose, die even opkeek.

Nell deed haar blitse rode bril af en zette de gele bloemen op haar neus. ‘Waar heb je deze vandaan?’

‘Weet ik niet meer,’ zei Rose afwezig en ze richtte haar aandacht weer op haar gitaar. ‘Volgens mij van het Bigelow Festival.’

Gelukkig keek op dat moment niemand naar me, want ik kreeg een knalrood hoofd.

Nell liep naar de spiegel om zichzelf te bewonderen. Ze zag er geweldig uit met die bril, ook al was die misschien bedoeld voor iemand van tien. Nell heeft een smal, mooi gezichtje en golvend blond haar, zodat alles haar staat. Ze keek nog eens van dichtbij want ze is bijna blind zonder haar echte bril, en grinnikte.

‘Met deze bril op kun je nooit ongelukkig zijn,’ zei ze.

Ze begon een liedje te zingen:

*Ik zet mijn zonnebril op
Mijn gele zonnebril op*

Zo begon het. Volgens mij verzon ik de volgende regels.

*En ik denk aan jou
Aan alles wat je doet
Maar dat kan me niet meer schelen, want...*

Nell schoot in de lach en deed mee:

Ik heb mijn zonnebril op.

Rose maakte op de gitaar een nieuw melodietje als begeleiding. En nu klonk het weer heel anders: grappig, vrolijk en catchy. He-

lemaal niet somber. En ook niet zoals dat folkachtige, treurige wijsje waar ze mee bezig was, en waardoor ik me zorgen ging maken.

We vonden het wel een leuke tekst, dus we zongen hem nog een keer en Jodie voegde er zelfs nog een tweede stem aan toe. Dit soort dingen deden we vaak als we bij elkaar waren. We hadden zelfs een naam voor onze band. Of eigenlijk wel meerdere. Zoals de Powerpuff Girls, of de Mueslis (het lievelingsontbijt van Jodie), of de Manic Pixie Dream Girls (idee van Rose), of de Xtremes, maar dat laatste alleen als Rose er niet bij was, want ze houdt ervan om woorden correct te spellen. Jodie koos altijd de muziek, Nell was onze leadzangeres, Rose deed de make-up en speelde de instrumenten. En ik ging over de garderobe en de catering.

Dat was al zo vanaf de tijd dat Jodie, Nell en ik op dezelfde basisschool zaten. Rose kwam er later bij toen ze bij mij in de klas kwam op St-Christopher's. We kwamen bij elkaar en... we zongen. De meeste liedjes hadden we niet zelf gemaakt, we waren meer een band die liedjes coverde. Maar op die dag had Rose haar gitaar gepakt, Nell zag er echt grappig uit met die bril – de woorden en de muziek kwamen gewoon als vanzelf. Het was natuurlijk geen Shakespeare, maar Jodie werd er een stuk vrolijker van en daar ging het om.

Rose pakte een schriftje van haar nachtkastje. Dat heeft ze altijd bij de hand voor het geval ze inspiratie krijgt. Ik vond dat ik zelf best een beetje kon dichten totdat ik Rose leerde kennen. Zij kan het namelijk echt.

‘Hoe ging de derde regel ook weer?’ vroeg ze.

‘Schrijf je het dan op?’ Ik was gevleid. Ze had nog nooit een zin van me opgeschreven.

‘Het is echt geweldig, Sash! Klinkt heel lekker. Ik weet alleen niet of ik die zin wel goed heb.’

‘Ik weet het alleen nog als ik het zing,’ zei ik. Dat was waar. ‘Waarom nemen we het niet op?’ Ik zwaaide met mijn nieuwe iPhone

naar haar, en bedacht dat dit het juiste moment zou zijn om een nieuwe app te installeren. Die iPhone was het mooiste cadeau dat ik ooit had gekregen en ik was er echt helemaal bezeten van.

Rose vond het een goed idee en ik zocht een app om het op te nemen. We werkten nog een paar extra tekstregels uit en probeerden toen hoe het klonk. We gingen naast elkaar om de telefoon staan, omdat we niet precies wisten waar de microfoon zat. Het klonk oké maar een beetje blikkerig. In ieder geval was het leuk genoeg om een einde te maken aan Rose' sombere bui en Jodies liefdesverdriet.

Rose haalde de microfoon tevoorschijn die ze gebruikt om haar eigen liedjes op te nemen, plus wonder boven wonder een adapter die op mijn telefoon paste. We zongen het liedje nog een keer, met tweede stem en luisterden het toen af. Het klonk best goed.

‘Wat een te gekke telefoon, Sash,’ zei Nell. ‘Zal ik een videotje van ons maken?’

Ik zei dat ik het een goed idee vond, maar dat we nu te weinig tijd hadden, en ik stelde voor om dat op mijn verjaardag te doen. Dan konden we ons verkleden, net zoals vroeger, en een heleboel videotjes maken. Dat zou vast lachen worden.

Hahahahahahaha.

En dat doen we dus.

Drie weken later ben ik jarig, op de laatste zaterdag van september. Ik nodig alle drie mijn vriendinnen uit om te blijven slapen en uit de winkel met tweedehands spullen waar ik op zaterdag werk, neem ik een aantal verkleedkleden mee.

Mam maakt voor de lunch een Thaise groene curry, want ik ben zestien geworden en dit is het meest volwassen eten dat we kunnen bedenken. Dan gaan we naar boven en verkleden ons als onze favoriete popsterren, want zo erg volwassen zijn we nou ook weer niet. In ieder geval niet als we onder elkaar zijn.

Het meest geslaagd zijn onze imitaties van Abba, en dan heb-

ben we nog Jodie als Katy Perry en Nell als Kylie Minogue, in gouden glittershorts en een witte hoodie. Het is gewoon griezelig zoveel als ze op Kylie lijkt. Rose zingt een lange Ierse ballade, die niet echt bij de rest van de muziek past, maar het klinkt wel mooi. Ik ben Britney Spears in haar beginjaren, in een Schots minirokje en het jasje van mijn schooluniform. We zijn ook heel goed als Girls Aloud, al zeg ik het zelf.

‘Zonnebril’ doen we als laatste. We playbacken bij de opname die we in Rose’ kamer hebben gemaakt. Dan zijn we allemaal bekaf en ik heb zin om naar bed te gaan.

Als perfecte afsluiting van een perfecte dag eten we nog warme brownies en zelfgemaakte popcorn. In pyjama kijken we naar twee films van de *Twilight Saga* en om een uur of vijf vallen we tussen de browniekrumels in slaap onder de dekbedden die we op de grond hebben gelegd.

Precies vier dagen later is mijn iPhone verdwenen.

Geheimen

Redenen waarom je je gloednieuwe iPhone niet moet kwijt-raken:

- Je moeder gaat over de rooie omdat ze je niet kan bereiken als je wordt ontvoerd door een gestoorde seriemoordenaar. Of je niet kan vragen om na school op weg naar huis een pak melk mee te nemen. Ik bedoel maar.
- Je kunt geen spelletjes spelen, je apps bekijken, in bed tv kijken of zien wat iedereen over iedereen zegt op school. Heel treurig allemaal.
- Je moeder gaat nog meer over de rooie omdat je die telefoon van je vader in Amerika hebt gekregen. Ook al vond ze het een ‘idiotoot duur cadeau voor een meisje van zestien’, ze is woedend dat het weg is.
- Je weet niet wie je telefoon heeft, en wie al je geheimen kan zien.

Dat laatste is het echte probleem. Geheimen.

Het geheim dat mijn vader niet bij Apple in Californië werkt zoals ik iedereen heb verteld. Hij heeft niet eens een Mac.

Of dat George Drury me achter een toren van geluidsboxen heeft gezoend tijdens het Bigelow Music Festival van afgelopen zomer en dat zijn vriendinnetje dat niet weet.

Of de gemene dingen die ik heb geschreven over leerlingen op school, waarvan ik dacht dat die wel geheim zouden blijven, maar die nu ik weet niet waar kunnen zijn.

Of de video's. O jee. Al die video's die we op mijn verjaardag hebben gemaakt terwijl we stonden te dansen op Abba en Girls Aloud. Echt zo kinderachtig. Iedereen die ze ziet, zal denken dat we zes zijn in plaats van zestien. Als iemand van St-Christopher's mijn telefoon heeft gepikt, dan heeft de hele school genoeg materiaal voor een jaar de slappe lach.

'Ik weet zeker dat we 'm weer vinden,' zegt Nell op vrijdag voor de honderdmiljoenste keer, terwijl ze de kussens van mijn bed haalt en met haar hand tussen de rand van het ledikant en de muur voelt. Hoewel mijn kamer eruitziet alsof er een kledingwinkel in een bibliotheek is ontploft, houdt Nell nog steeds de moed erin.

'Wanneer had je 'm voor het laatst?' vraagt Rose. Ze staat voor de spiegel van mijn klerenkast en frummelt aan haar haar.

Ik onderdruk een kreun.

'Dat kan ik me niet herinneren. Ik weet nog wel dat het in mijn kluisje lag toen we ons woensdag verkleedden voor dansles. En volgens mij zat het in mijn tas toen we thuiskwamen. Maar ik twijfel nu.'

Jodie, die een oude hoge hoed uit mijn tweedehands kledingcollectie op haar lange donkere haar heeft gezet, zit in een zitzak en kijkt op haar eigen telefoon. Het is een BlackBerry die haar vader voor een koopje op de kop heeft getikt. Ze was stikjaloers op mijn iPhone en zei dat hij vast gejat zou worden. Ze weet namelijk zeker dat dat het geval is. Door iemand die er op dit moment iets heel vreselijks mee uitspookt.

'Weet je zeker dat je wifi het doet?'

‘Echt wel.’

‘Nou, ik krijg geen verbinding. Ik probeer op Interface te komen.’

Ik zucht. Als iemand mijn geheimen openbaar wil maken dan is Interface de beste plek daarvoor. Het is de snelst groeiende website ter wereld en heeft op onze telefoons en computers Facebook, Twitter en YouTube vervangen omdat je alles de hele tijd kunt delen. Daar speelt ons leven zich nu af: alle gesprekken, uitnodigingen, foto’s en video’s staan daarop. Als je niet op Interface zit, dan besta je niet. En als het zo is dat iemand op dit moment naar al die dingen op mijn telefoon zit te kijken, dan wil ik eigenlijk ook niet bestaan.

‘Heb je je abonnement stop laten zetten?’ vraagt Nell, die even ophoudt met zoeken.

Ik bijt op mijn lip. ‘Nee. Ik hoop nog steeds dat ‘ie tevoorschijn komt...’

‘Heb je Find My iPhone geprobeerd?’

‘Ja. Maar dan krijg ik de melding dat ‘ie nog op school ligt en daar hebben we echt alles doorzocht. Hij is er niet.’

‘Nou ja, misschien wordt ‘ie wel te koop aangeboden op eBay.’

‘Ja hoor. Het goede nieuws is dus dat mijn vaders cadeau van vierhonderd pond nu aan een wildvreemde wordt verkocht.’

‘Als dat zo is,’ zegt Jodie met een zucht, ‘dan krijgt niemand op school je imitatie van Beyoncé te zien. In dat balletpakje.’

Nell fronst haar wenkbrauwen en gooit een kussen naar haar.

‘Sasha heeft toch gezegd dat je moet ophouden over dat balletpakje.’

Rose is bezig met een soort Prinses Leia-kapsel, met van die opgerolde vlechten aan beide kanten van haar hoofd. Ze heeft een perfect ovaal gezicht, met grote blauwe ogen en een dikke bos roodblond haar. Maar de vlechten lijken meer op kaasbroodjes die tegen haar oren zijn geplakt. Ze ziet dat ik naar haar kijk in de spiegel en ze geeft het op. ‘Ah, het pakje van “Single Ladies”,’ zegt ze met een zucht. ‘Dat was een magistraal moment.’

Wat is magistraal? Het zal vast wel weer iets zijn wat ik hoor te weten. Voordat ik Britney nadeed op mijn verjaardag, gaf ik ook een imitatie van ‘Single Ladies’ – in een zwart balletpakje van balletles en hoge hakken van mijn moeder. Ik doe de pasjes af en toe bij wijze van work-out. Ik weet alleen maar dat het me op dat moment wel een leuk idee leek.

‘Wat betekent magistraal...?’ begint Jodie. Maar dan kijkt ze op haar BlackBerry en staart naar het schermpje. Ze heeft verbinding en blijkbaar heeft ze iets gevonden. Aan haar gezicht te zien is het foute boel.

‘Wat is er?’ zeg ik en ik loop naar haar toe.

Ze houdt haar telefoon met het schermpje naar me op. Ik zie allemaal vraagtekens in haar ogen.

‘Dit is er.’

Nul nare reacties

‘Dit’ is dus een video. Opgenomen op mijn verjaardag, en die staat nu op een website zodat iedereen hem kan zien.

Zodra Jodie op ‘play’ drukt begint mijn hart te bonzen. Daar verschijnt mijn slaapkamer met mijn witte smeedijzeren ledikant en mijn feestverlichting, mijn oude High School Musical-dekbedovertrek en mijn poster van een strand in Malibu. Mijn slaapkamer op internet. O nee, nee, nee.

Op de achtergrond wordt gegiecheld, en dan: ‘Doe jij het Nell?’

Alsjeblieft laat het niet Abba zijn. En laat het niet het balletpakje zijn.

De echte Nell houdt op met zoeken naar mijn telefoon en komt bij ons staan terwijl ze me een arm geeft.

Op het schermje verschijnt Rose, gekleed in een lange jurk van groen fluweel met paarse laarzen en pijpenkrulletjes langs haar gezicht. Dit was de Ierse folkzangeres-look, herinner ik me. Ze gaat met haar gitaar op mijn bed zitten en begint te spelen. Maar het is geen folksong, het is een luchtig en vrolijk melodietje, de intro van ‘Zonnebril’. En het klinkt als de goede opname die we

hebben gemaakt, niet de blikerige versie die bij de video hoorde.

Iemand heeft hier iets mee gedaan. Iemand heeft in mijn telefoon gesnuffeld en dingen aan elkaar geplakt. Dit is bizar en eng.

Video-Rose speelt gitaar, video-Nell en video-Jodie gaan naast haar staan en bewegen op de muziek. Dan gebaren ze dat ik erbij moet komen. Jodie heeft nog haar Katy Perry-outfit aan: een roze satijnen topje en een legging met panterprint. Totaal het tegenovergestelde van wat ze normaal aanheeft. Nell heeft de glittershorts en de hoodie aan, en dat is ook niet iets wat ze elke dag draagt. Gek genoeg loopt Rose wel vaker rond in lange jurken en paarse laarzen. Alleen die pijpenkrulletjes zijn iets anders. Wanhopig probeer ik me te herinneren wat ik aanhad. Was dat het balletpakje?

Vlak voordat we beginnen te zingen, verschijn ik in beeld, higgend en lachend. Ik heb mijn pyjamajasje over mijn Schotse minirokje aan en een veren boa om mijn nek voor de show. Mijn haar is naar achteren gekamd vanwege de Beyoncé-act en ik heb de gele plastic zonnebril op. Afgezien daarvan zie ik er volkomen normaal uit.

Maar niet heus.

We grijnzen als idioten en beginnen te zingen:

Ik zet mijn zonnebril op

Mijn gele zonnebril op...

Mijn video-ik gaat helemaal los, swingt op de maat, trekt malle gezichten en doet een paar Beyoncé-moves. We zien er idioot uit. Maar toch klinkt het liedje best goed. We hebben echt wel veel en veel slechter gezongen.

De echte Rose is klaar met het borstelen van haar haar en komt naar ons toe.

‘Is het heel gruwelijk? Is het Abba?’